

По једној старој причи: ~~ме~~^гмекланија

рву се, да исходом борбе реше неку важну дожавну ствар, и краљ, после доста дугог
времена, пита гласника: Како напредује онај бој? — Напредује врло добро, једна и ~~д~~
друга страна досада је сасамесет осам пута била оборена на земљу... Битатац у ~~н~~
први мах развуче усне на ту доста трому симболику, али ~~о~~^олјегавел схвати: да
су краљ, гласник и мекланија били без разумности, да ту нема доминације разума,
да се не схвата ово: може једна и друга страна још сасамесет осам пута уларати
главом о телину, најзад мора доћи до споразумевања, разумевања чињеница, увидања,
одржења, схватања људских природе и људских вредности, факте до доминације и до
речи разума. Шта значи дуга догика и дуга етика у Бертину? Шта исто то у Коре-
ји? Хоћемо ли у трећи општи, ~~о~~^олјегавел тоталитетни рат, да би најзад дошло, ипак, до
~~о~~^олјегавел споразумевања, до низа капитулација сваке врсте, да би најзад на том огорче-
њу проговорио разум, да би се најзад, после брза мртвих и внесрећених увидања да
ол лјегавел мекланија један само био ~~о~~^олјегавел мирољубив а други не. Да су ~~о~~
обојице бити то, не би се уларато главами о телину сасамесет ^олјегавел пута, главами ~~о~~
својим и главима туђим. Зашто је погинуто пет хиљада Американаца у Кореји? Зашто
две Кореје, у својој унутрашњој ствари, нису преговарале десет, двадесет пута, ако и
малоумнишме ^и толико треба? Зашто се прелази граница без пасоша и пријаве, без раз-
умности и поштења? Зашто нема ~~о~~^олјегавел свет закон: да ^олјегавел разуман човек мора користити ра-
зумом, ~~о~~ не сме бити побеснела дуга.

Ми и наше време бићемо ставан и ^олјегавел лас људске ~~о~~

историје. Жртве и мученици — умирају за човечанство, за општу правду — толико ~~толико~~
~~којој се жртвује мучеништво~~ ~~и не може~~ ~~и не може~~ а истовремено ми смо пронађајући устајалих, жа-
 бокречних међана. Утри главама о земљу без краја и конца, на све истом месту —
 као две чуле бабе ~~најбоље~~ са две стране тарабе. Нема нових и бољих углова
 разматрања ^{сабој} нема доказа за евиденције и евидентности, нема јаснога и пиштенотога
 хтења и зато логичке и етичке стабилности — нема разума! Са обе стране апсурд ^и
 истоветни поруке: ми хоћемо мир, ми љубимо мир, ми убојноме коњу само реп чељама,
 а онај преко пута хоће рат, буђи рат, убојноме коњу оштри зубе. И ^{за}увако четрладе
 сет полинајана и затвори пролаз промету, и пољми на клоницу у бели свет рођене
 буле, и свискавај од муче, јер нема разумности да разбије устајалост и жабокречну
 Разум, господо, јелини има ту потенцијалну моћ ~~да разбије~~ да разумношћу ликви-
 дира ситуације и сукобе.

Но, у имеразума, ствар се полако разбистрава бар у то-
 ме смислу што се све јасније ^{приближују} ~~приближују~~ они који гравитирају једноме: миру или
 рату. То јест: мирољубивост је најам апотропазан, хејка етичка реч мир скоро ле-
 пота метафизичка, и не може се виљиво и јасно доказати. ~~Само~~ Но виљиво
 се и јасно истура ратољубивост, чак се не да сакрити и кад се то врло ближиљиво
 улешава и понајчешће врло траљаво остварује. И ^и ~~и~~ тенкови и авиони и топови су
 виљиви предмети, и ту ^и ~~и~~ униформе, и сасвим други језик и нос були се не дају
 у неп метнути. И ^и ~~и~~ све се јасније деле и групишу они који неће рат. ^и ~~и~~ онда се
 само собом казује — силом разума и тогике — да ти воте мир. Разум, то је разум ^и
^и ~~и~~ другога колико и себе, Разум, то је не лагати, јер разум на крају крајева ~~што~~

